

[Boligministeren.]

gjorde opmærksom på, at ordningen måtte gælde ikke blot det sociale byggeri. Det fremgår jo af lovforslaget, at muligheden for driftslån står åben for alt byggeri, dog med de betingelser, der må være knyttet til for at forhindre, at man lægger driftstilskuddet oven i lejen, inden det er trukket fra. Når det ærede medlem spørger, hvordan man skal indpasse dette i en ny ordning, så vil jeg sige, at jeg tror i øvrigt ikke, dette forslag overhovedet behøver at få nogen indflydelse på en almindelig ordning, navnlig da ikke på tilskudsordningen. Tilskudsordningen, hvis principper i øjeblikket forhandles i boligudvalget, har jo et ganske bestemt socialt sigte; dette her er en låneordning, lånene skal tilbagebetales, og derfor tror jeg ikke, at de to ting behøver at kollideres.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke var også inde på en lang række betragtninger omkring finansieringsforholdene. Vi er jo enige om — det mener jeg da, også i boligudvalget, der arbejder med de langsigtede problemer — at finansieringsproblemerne og nybyggeriets leje er nogle af de problemer, der skal klares. Jeg har tidligere givet udtryk for min sympati for faste renteordninger, eller skal vi sige mere stabile ordninger for nybyggeriet. Kunne man få det, tror jeg man ville undgå i hvert fald disse ubehagelige svingninger, som vi har været ude for, og ville kunne løse en del af problemerne. Men disse problemer må jo indgå i den samlede løsning, som boligudvalget har til opgave at nå frem til.

Baggrunden for lovforslaget er jo ganske enkelt den, at den rentestigning, som vi har oplevet det sidste halvandet år, og som vi altså kendte, da vi behandlede boligloven i foråret, har haft en virkning på lejen, som i hvert fald for dem, der har fulgt udviklingen, ikke kan være helt uventet, navnlig da ikke når det viser sig, at rentestigningen når en sådan højde. Bygherrer og lejere er uden skyld i, at denne rentevirkning har fundet sted. Ved byggeri og navnlig ved de to byggerier, der specielt har været tale om, Albertslund og Høje Gladsaxe — store byggerier, der er planlagt og tilrettelagt for lang tid siden og efter de mest moderne byggemetoder — har man ikke ved planlægningen og heller ikke ved fastlæggelsen

af den foreløbige leje — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Rimstad, der var inde på det — kunnet forudse, hvad obligationerne ville indbringe ved salg i løbet af det kommende år, og har altså heller ikke kunnet forudse kurstabet. Bygherrer og lejere er altså uden skyld i hvert fald i rentevirkningen og kunne altså ikke ved tilrettelæggelsen forudse, at den ville komme. Derfor er regeringen enig i, at der må foranstaltninger til, som kan komme disse mennesker til hjælp.

Det er jo rigtigt, at man kunne betræde andre veje. Man kunne naturligvis — det er vel det, der i første omgang måtte falde for — øge det nuværende m²-tilskud. Jeg vil da gerne gøre opmærksom på, at der jo allerede fra adskillige sider er rettet anker mod den nuværende ordning, en ordning, der jo i øvrigt har en forholdsvis kort løbetid tilbage, hvis den ikke forlænges, men sandsynligvis erstattes den af andre; den er i sig selv ret stiv i sine rammer. Der er altså rettet anker imod virkningerne af den; jeg fandt det derfor ikke ønskeligt at udbygge denne ordning på nuværende tidspunkt, men mente, at når man i boligudvalget var så langt fremme med behandlingen af en fremtidig tilskudsordning, måtte man hellere dér finde en løsning på dette problem.

Formålet med lovforslaget er jo at reducere rentevirkningen, og det er ikke egentlig udtryk for nogen social løsning; en social løsning må gennemføres gennem tilskudsordninger. Dette er en ordning, der skal reducere den specielt høje rentevirkning, og derfor er den også foreslået som en låneordning, en låneordning, der jo i nogen grad har overtaget indeksslånsprincippet, og hvor man altså får indeksslånenes virkning uden at anvende indeksobligationer i nybyggeriet. Det var ikke unaturligt, at man valgte denne løsning, da netop dette spørgsmål i øjeblikket behandles i et udvalg nedsat af boligministeriet, hvor vi jo i fjor under forhandlingerne om boligloven med henblik på, hvad nybyggeriets leje kunne blive, anmodede nuværende nationalbankdirektør Hoffmeyer om at lede et udvalgsarbejde til undersøgelse af, om man ikke ad indeksslånsvejen kunne kappe toppen af huslejen i nybyggeriet. Dette arbejde er ikke færdigt, men det var naturligt, at